

Euroopan unioni
Euroopan sosiaalirahasto

Vipuvoimaa
EU:lta
2014–2020

Luova kirjoittaminen

Mysteeri ulkoavaruudessa

Lue alla oleva fiktiivinen tarina. Kirjoita tarinalle haluamasi loppu. Voit myös halutessasi keksiä tarinalle otsikon.

Tuttu jännitys valtaa kehoni lähtölaskennan alkaessa. Vaikka sukkulaa lentäisi kuinka monta kertaa, siitä ei ikinä tule rutiinia. Käymme kapteeni Hansenin kanssa kaikki tarkistukset läpi vielä kerran ja kaikki näyttää olevan kunnossa - toista pelastussukkulaa lukuun ottamatta, mutta siinä ilmeni vika jo tulomatalla.

Mekaanikko Oscar Ortez jutustelee matkustajille harhauttaakseen näitä lähtövalmisteluista. Matkustajista vain yksi on astronautti; kolme muuta on ollut tekemässä tutkimusta asemalla. Yksi heistä on eksäni Nasim. Hassua, miten kohtalo erottaa ja tuo ihmisiä takaisin yhteen.

Lähtö sujuu ongelmitta, mutta reilun tunnin kuluttua eräs merkkivalo ohjauspaneelissa äkkiä syttyy. Pahaenteinen sireeni alkaa soida ja tietokone metallisella äänellään kertoo, että sukulan runko on vaurioitunut.

“Mitä tämä tarkoittaa?” Nasim kysyy. Kukaan ei vastaa.

Minä ja Hansen syöksymme hiljentämään hälytyksen. Oscar ja hänen kollegansa Popov tulevat myös katsomaan, mitä tapahtuu. Tietokone kertoo, että konehuoneen seinässä on reikä. Hansen valahtaa vitivalkoiseksi. Käännyin kohti matkustajia ja vakaalla äänellä sanon, että kaikki on kunnossa. En tiedä, huomaavatko he minun valehtelevan.

“Minä menen tarkistamaan konehuoneen”, Popov sanoo. “Ortez, laita sinäkin puku päälle ja sido köysi käytävällä johonkin, varmuuden vuoksi.”

Mekaanikot toteuttavat suunnitelmansa. Kun he viimein tulevat takaisin, he viittovat meidät sivummalle.

Euroopan unioni
Euroopan sosiaalirahasto

Vipuvoimaa
EU:lta
2014–2020

“Pahalta näyttää”, Popov kuiskaa. “Seinään on tullut repeämä. Yhdestä paneelista puuttui ruuveja. Näyttää siltä, että ne on irrotettu tahallaan.”

Minä ja Hansen vaihdamme hämmentyneinä katseita. Kuka olisi halunnut sabotoida alusta?

“Saako sitä korjattua?” Hansen tiedustelee synkkänä.

“Ei meidän välineillämme”, Oscar vastaa. “Voimme vain sulkea konehuoneen ja toivoa, että repeämä ei leviä.”

“Ilmoitan Houstoniin,” Hansen sanoo ja menee takaisin ohjauspaneelille radion luo.

En voi olla ajattelematta sitä, että joku täällä on tieteen tahtoen yrittänyt tuhota meidät - ja hän saattaa myös onnistua. Se ei voi olla kukaan miehistöstä, luotan heihin täysin.

Sen täytyy siis olla joku matkustaja. Katselen heitä vuorotellen, mutta kukaan ei näytä erityisen epäilyttävältä. Samassa ajatukseni keskeyttää uusi sireeni.

“Jessica!”

Otan pari juoksuaskelta Hansenin luo. Hän osoittaa näyttöä hätäntyneenä. Kone varoittaa aluksen happitasojen laskusta ja suosittelee evakuointia.

“Matkustajat sukulaan”, sanon hiljaa. Muistot miehestäni, äidistä ja isästä yrittävät vallata pääni, mutta pakotan itseni ajattelemaan selkeästi. Voi olla, että vika ei leviä niin nopeasti ja pääsemme vielä Maahan.

Ennen astumistaan sukulaan Nasim tulee luokseni. Hän katsoo minua peloissaan ja halaa sitten minua tiukasti. “Olen pahoillani”, hän sanoo.

Onnistun vain hymyilemään kireästi takaisin. En saa antaa tunteille valtaa.

Oscar sulkee sukulan ja aloittaa sen lähtöprosessin. Palaamme ohjaamoon. Hansen ja Popov katselevat mietteliäinä tietokonetta.

Tietokone ilmoittaa, että pelastussukkula irtoaa pian. Menen ikkunaan katsomaan lähtöä. Pari kyyneltä karkaavat silmistäni sen erkaantuessa. Työnnän kädet taskuun rauhoittaakseni itseäni, mutta tunnen taskussa jotain outoa. Vedän käden ulos ja katson kämmentäni. Sillä lepää viisi ruuvia.